

lige eller andre faglige værker. Det kan oplyses, at der årligt overføres 85—100 værker til blindeskrift, heraf 40 pct. skøn-litteratur. Udlånet omfatter ca. 5 000 bøger pr. år til 350—400 lånere. Af landets 5 000—6 000 blinde er kun ca. 700 i stand til at læse blindeskrift. Udvalget har herefter ikke ønsket at stille ændringsforslag.

Ad § 19.

I stk. 2 bestemmes, at når et musikalsk værk fremføres med tekst, er det tilladt til brug for tilhørerne at gengive teksten i koncertprogrammer o. lign.

Dansk Forfatterforening og KODA har protesteret mod bestemmelsen under henvisning til, at en fri adgang til trykning af sangtekster i programmer til brug ved store koncertarrangementer („Humørparader“ etc.) vil medføre et betydeligt økonomisk tab for tekstforfatterne, idet den vil vanskeliggøre en udnyttelse af teksterne på anden måde, specielt ved gengivelse i ugeblade.

Ifølge nedenstående *ændringsforslag nr. 9* begrænses adgangen til trykning af tekster til musikværker i koncertprogrammer o. lign. for det første til kun at gælde i sådanne tilfælde, hvor de pågældende tekster er udgivet. For det andet gives der forfatteren ret til vederlag, hvis der af programmet fremstilles mere end 300 eksemplarer.

Der foreslås endvidere ved *ændringsforslag nr. 10* indsat et nyt stk. 3, hvorefter enkelte udgivne sangtekster frit kan gengives i mindre sanghæfter, der er fremstillet alene til brug for deltagere i et bestemt møde eller en serie møder.

Om dette ændringsforslag bemærkes:

Undertiden fremstilles til brug ved møder mindre tryksager, der benyttes som adgangskort til møderne, og hvori samtidig er aftrykt et mindre antal tekster til sange, som påtænkes sunget af mødedeltagerne. I sådanne o. lign. tilfælde skønnes det rimeligt, at benyttelsen af teksterne i tryksagen kan ske uden samtykke af forfatterne, og uden at der opstår forpligtelse til at yde vederlag. Et vederlagskrav ville her næppe være af praktisk betydning for forfatterne, idet dets eksistens antagelig blot ville tilskynde mødearrangørerne til udelukkende at optage ubeskyttede sangtekster i hæfterne.

Ad § 20.

Udvalget er af den opfattelse, at denne bestemmelse ikke vil kunne påberåbes af erhvervsvirksomheder som hjemmel for vederlagsfri offentlig fremførelse (jfr. § 2, stk. 3 in fine) af beskyttede værker, navnlig musikværker under arbejdet i virksomhederne. Sådanne fremførelser må normalt opfattes som erhvervsmæssige, og det kan i øvrigt i disse tilfælde næppe heller siges, at fremførelserne ikke er det væsentlige ved den pågældende foranstaltning, der netop består i, at der fremføres værker for de beskæftigede.

Ad § 22.

Udvalget har nøje drøftet den i paragraffen hjemlede ordning, hvorefter radiofonierne i Danmark, på Færøerne og i Grønland kan få adgang til at benytte beskyttede værker undtagen sceneværker mod vederlag, men uden forud at indhente ophavsmandens samtykke. Betingelsen er, at radiofonierne efter aftale med en organisation, som repræsenterer en væsentlig del af ophavsmændene til en bestemt art af værker, har ret til at udsende de af organisationen repræsenterede værker. I så fald har radiofonierne ret til at udsende værker af tilsvarende art af ophavsmænd, som ikke repræsenteres af organisationen.

Udvalget finder, at den foreslåede ordning ikke alene er praktisk for radiofonierne, men også må antages gennemsnitlig at stemme med ophavsmændenes interesser, idet erfaringen viser, at praktisk taget alle ophavsmænd er interesserede i at få deres værker udsendt gennem radioen. I de enkelte tilfælde, hvor formodningen ikke stemmer, findes det rimeligt at pålægge sådanne ophavsmænd at forbyde anvendelse af deres værker ved en meddelelse til radiofonierne.

Ad § 23.

I anledning af en henvendelse fra Den danske Forlæggerforening bemærker udvalget, at bestemmelsen i stk. 1, hvorefter udgivne eksemplarer af et litterært eller musikalsk værk kan spredes videre eller fremvises offentligt, efter udvalgets opfattelse ikke afskærer en forlægger eller forfatter fra at indføre et forbud mod udleje eller udlån af værket, men et sådant påbud vil alene